

I

(Zakonodajni akti)

DIREKTIVE

DIREKTIVA SVETA 2010/45/EU

z dne 13. julija 2010

o spremembah Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede pravil o izdajanju računov

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ⁽¹⁾ določa pogoje in pravila glede davka na dodano vrednost (DDV) pri izdajanju računov, da bi zagotovili pravilno delovanje notranjega trga. V skladu s členom 237 navedene direktive je Komisija predložila poročilo, ki glede na tehnološki razvoj opozarja na nekatere težave pri elektronskem izdajanju računov in poleg tega navaja nekatera druga področja, na katerih bi bilo treba pravila o DDV poenostaviti, da bi se delovanje notranjega trga izboljšalo.
- (2) Ker mora vodenje evidenc državam članicam omogočati, da nadzorujejo blago, ki se začasno prevaža iz ene države članice v drugo, bi bilo treba jasno določiti, da morajo evidence vključevati podrobne podatke o cenitvi blaga, ki se začasno prevaža med državami članicami. Poleg tega

se prenosi blaga za namene ceditve v drugo državo članico ne bi smeli šteti za dobavo blaga za namene DDV.

- (3) Pravila o obveznosti obračuna DDV za dobave in pridobitve blaga znotraj Skupnosti bi bilo treba razjasniti, da se zagotovita enotnost informacij, predloženih v rekapitulacijskih poročilih, in pravočasnost izmenjave informacij z uporabo navedenih poročil. Poleg tega je primerno, da nepretrgane dobave blaga iz ene države članice v drugo v obdobju, ki je daljše od enega koledarskega meseca, veljajo za zaključene ob koncu vsakega koledarskega meseca.
- (4) V pomoč malim in srednje velikim podjetjem, ki imajo težave pri plačevanju DDV pristojnemu organu, preden prejmejo plačilo od ustreznih prejemnikov, bi bilo treba državam članicam dati možnost, da dovolijo obračun DDV v okviru ureditve na podlagi plačane realizacije, ki dobavitelju ali izvajalcu omogoča, da pristojnemu organu plača DDV, ko prejme plačilo za dobavljeno blago ali opravljeno storitev, in uveljavlja svojo pravico do odbitka ob plačilu za dobavljeno blago ali opravljeno storitev. Na ta način bi države članice lahko uvedle izbirno ureditev po plačani realizaciji, ki nima negativnega učinka na denarni tok v povezavi z njihovimi prejemki DDV.
- (5) Za pravno gotovost podjetij glede njihovih obveznosti v zvezi z izdajanjem računov bi bilo treba jasno navesti državo članico, katere pravila za izdajanje računov veljajo.
- (6) Da bi izboljšali delovanje notranjega trga, je treba določiti usklajen rok za izdajo računa za nekatere čezmejne dobave.
- (7) Nekateri zahteve glede informacij, ki jih je treba navesti na računih, bi bilo treba spremeniti, da se omogoči boljši nadzor davka, vzpostavi večja enakost pri obravnavanju čezmejnih in domačih dobav ter pomaga spodbujati elektronsko izdajanje računov.

⁽¹⁾ UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

- (8) Ker uporaba elektronskega izdajanja računov lahko pomaga podjetjem zmanjšati stroške in povečati konkurenčnost, bi bilo treba preučiti veljavne zahteve v zvezi z DDV, ki se nanašajo na elektronsko izdajanje računov, in tako odstraniti obstoječe ovire za njihovo uvedbo. Papirne in elektronske račune bi bilo treba obravnavati enako, upravna obremenitev za papirno izdajanje računov pa se ne bi smela povečati.
- (9) Enako obravnavanje bi moralo veljati tudi, kar zadeva pristojnosti davčnih organov. Njihove pristojnosti nadzora ter pravice in obveznosti davčnih zavezancev bi morale veljati v enaki meri, ne glede nato, ali se davčni zavezanec odloči za izdajo papirnih ali elektronskih računov.
- (10) Računi bi morali odražati dejansko dobavo, zato bi morala biti zagotovljena njihova pristnost, kakor tudi celovitost in čitljivost. Za vzpostavitev jasnih revizijskih sledi med računi in dobavami se lahko uporabijo postopki za nadzor poslovanja, s čimer se zagotovi, da vsi računi (bodisi v papirni bodisi elektronski obliki) ustrezajo tem zahtevam.
- (11) Pristnost in celovitost elektronskih računov se lahko zagotovi tudi z uporabo določenih obstoječih tehnologij, kot so elektronska izmenjava podatkov (EDI) in napredni elektronski podpisi. Ker pa obstajajo tudi druge tehnologije, od davčnih zavezancev ne bi smeli zahtevati, da uporabljajo katere koli posebne tehnologije za elektronsko izdajanje računov.
- (12) Jasno bi bilo treba določiti, da bi država članica, v kateri je davek treba plačati, kakor tudi država članica, v kateri je davčni zavezanec ustanovljen, morali imeti dostop do računov za namene nadzora, če jih je davčni zavezanec izdal ali prejel ter shranil v elektronski obliki.
- (13) Ker države članice ne morejo zadovoljivo doseči ciljev te direktive glede poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil za izdajanje računov z obračunanim DDV ter se zato lažje dosežejo na ravni Unije, lahko ta sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti, kakor je določeno v členu 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz istega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseg navedenih ciljev.
- (14) V skladu s točko 34 Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje⁽¹⁾ so države članice pozvane,

naj za svoje potrebe in v interesu Unije izdelajo in objavijo lastne primerjalne tabele, ki naj bi čim bolj nazorno prikazale primerjavo med to direktivo in ukrepi za prenos v nacionalno pravo.

- (15) Direktivo 2006/112/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2006/112/ES

Direktiva 2006/112/ES se spremeni, kot sledi:

1. v členu 17(2) se točka (f) nadomesti z naslednjim:

„(f) opravljanje storitve za davčnega zavezanca, ki se nanaša na cenitev blaga ali delo na njem, dejansko opravljeno na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če se blago po ceno ali opravljenem delu na njem vrne navedenemu davčnemu zavezancu v državo članico, iz katere je bilo prvotno odposlano ali odpeljano;“

2. v členu 64 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Nepretrgane dobave blaga v obdobju, daljšem od enega koledarskega meseca, ki so odposlane ali odpeljane v državo članico, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz navedenega blaga začne in v katero jih davčni zavezanec za namene svojega podjetja dobavi ali prenese z oprostivijo DDV, se v skladu s pogoji iz člena 138 štejejo za zaključene na koncu vsakega koledarskega meseca, dokler se dobava ne konča.

Storitve, za katere mora DDV plačati naročnik storitev v skladu s členom 196, ki se nepretrgoma opravljajo v časovnem obdobju, daljšem od enega leta, in za katere se v navedenem obdobju ne izdajajo obračuni ali izvajajo plačila, veljajo za zaključene ob koncu vsakega koledarskega leta, dokler se opravljanje storitev ne konča.

Države članice lahko v nekaterih primerih, ki niso primeri iz prvega in drugega pododstavka, določijo, da se šteje, da so nepretrgane dobave blaga ali opravljanje storitev, ki se opravljajo v daljšem časovnem obdobju, končane najmanj v roku enega leta.“

⁽¹⁾ UL C 321, 31.12. 2003, str. 1.

3. v členu 66 se točka (c) prvega odstavka in drugi odstavek nadomestita z naslednjim:

„(c) če račun ni izdan ali je izdan pozneje, v določenem roku, vendar najpozneje ob izteku roka, ki ga za izdajanje računov predpišejo države članice v skladu z drugim odstavkom člena 222, če pa država članica ni predpisala takšnega roka, v določenem obdobju od datuma obdavčljivega dogodka.

Izjema iz prvega odstavka pa se ne uporablja za opravljanje storitev, za katere mora prejemnik plačati DDV v skladu s členom 196, ali za dobave ali prenose blaga iz člena 67.“;

4. člen 67 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 67

Če je pod pogoji iz člena 138 blago odposlano ali odpeljano v državo članico, ki ni država, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga začne, dobavljeno z oprostitvijo DDV, ali če davčni zavezanec za namene svojega podjetja blago prenese v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV ob izdaji računa ali, če račun ni bil izdan do navedenega datuma, ob izteku roka iz prvega odstavka člena 222.

Člen 64(1), tretji pododstavek člena 64(2) in člen 65 se ne uporabljajo za dobave in prenose blaga iz prvega odstavka tega člena.“;

5. člen 69 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 69

V primeru pridobitve blaga znotraj Skupnosti nastane obveznost obračuna DDV ob izdaji računa, če pa račun ni bil izdan do navedenega datuma, nastane obveznost obračuna DDV ob izteku roka iz prvega odstavka člena 222.“;

6. v členu 91(2) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice sprejmejo namesto tega uporabo zadnjega menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka ob nastanku obveznosti obračuna davka. Menjava med valutami, ki niso euro, se opravi na podlagi menjalnega tečaja za euro za vsako valuto. Države članice lahko zahtevajo, da jih davčni zavezanec obvesti o izbiri te možnosti.

Za nekatere transakcije iz prvega pododstavka ali nekatere kategorije davčnih zavezancev pa lahko države članice še naprej uporabljajo menjalni tečaj, določen v skladu z določbami Skupnosti, ki veljajo za izračun carinske vrednosti.“;

7. vstavi se naslednji člen:

„Člen 167a

Države članice lahko v okviru izbirne ureditve določijo, da se pravica do odbitka davčnega zavezanca, za katerega nastane obveznost obračuna DDV le na podlagi člena 66(b) odloži, dokler DDV za njemu dobavljeno blago ali opravljene storitve ni plačan njegovemu dobavitelju.

Države članice, ki uporabljajo izbirno ureditev iz prvega odstavka, določijo prag za davčne zavezance, ki uporabljajo ureditev na svojem ozemlju, na podlagi letnega prometa davčnega zavezanca, izračunanega v skladu s členom 288. Ta prag ne sme presežati 500 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti. Države članice lahko po posvetovanju z odborom za DDV ta prag dvignejo na 2 000 000 EUR ali njegovo protivrednost v nacionalni valuti. Vendar se takšno posvetovanje z odborom za DDV ne zahteva za države članice, v katerih se je 31. decembra 2012 uporabljal prag, višji od 500 000 EUR, ali njegova protivrednost v nacionalni valuti.

Države članice obvestijo odbor za DDV o nacionalnih zakonodajnih ukrepih, sprejetih v skladu s prvim odstavkom tega člena.“;

8. člen 178 se spremeni, kot sledi:

(a) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) za odbitke v skladu s členom 168(a) v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev imeti račun, izdan v skladu z oddelki 3 do 6 poglavja 3 naslova XI.“

(b) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) za odbitke v skladu s členom 168(c) v zvezi s pridobitvijo blaga znotraj Skupnosti v obračunu DDV iz člena 250 navesti vse podatke, potrebne za izračun zneska DDV, ki ga je treba plačati za njegove pridobitve blaga znotraj Skupnosti, in imeti račun, izdan v skladu z oddelki 3 do 5 poglavja 3 naslova XI.“

9. člen 181 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 181

Države članice lahko davčnemu zavezancu, ki nima računa, izdanega v skladu z oddelki 3 do 5 poglavja 3 naslova XI, dovolijo, da opravi odbitek iz člena 168(c) za svoje pridobitve blaga znotraj Skupnosti.“;

10. v členu 197(1) se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici osebe, kateri je blago dobavljeno, se izda v skladu z oddelki 3 do 5 poglavja 3.“;

11. člen 217 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 217

Za namene te direktive je „elektronski račun“ račun, ki vsebuje predpisane informacije iz te direktive in ki je bil izdan in prejet v kateri koli elektronski obliki.“;

12. v oddelku 3 poglavja 3 naslova XI se vstavi člen 219a:

„Člen 219a

Brez poseganja v člene 244 do 248, se uporablja naslednje:

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.

(2) Z odstopanjem od odstavka 1 tega člena se za izdajanje računov uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče, če:

(a) nima sedeža v državi članici, za katero se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo vanjo dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve, ali čigar sedež se v tej državi članici ne uporablja za dobave v smislu člena 192a, in je oseba, ki mora plačati DDV, oseba, kateri je bilo blago dobavljeno ali so bile storitve opravljene.

Vendar pa se za izdajanje računov uporabljajo pravila iz odstavka 1 tega člena, če izda račun prejemnik (samo-fakturiranje).

(b) se za dobavo blaga oziroma storitev v skladu z določbami naslova V šteje, da ni opravljena v Skupnosti.“;

13. člen 220 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 220

1. Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da sam, prejemnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun v naslednjih primerih:

(1) za dobave blaga ali opravljanje storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;

(2) za dobave blaga iz člena 33;

(3) za blago, dobavljeno v skladu s pogoji iz člena 138;

(4) za vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je katera od dobav blaga iz točk 1 in 2 opravljena;

(5) za vsako predplačilo, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve v celoti opravljene.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 tega člena in brez poseganja v člen 221(2) računa ni treba izdati za opravljanje storitev, ki so v skladu s točkami (a) do (g) člena 135(1) oproščene davkov.“;

14. vstavi se naslednji člen:

„Člen 220a

1. V katerem koli od naslednjih primerov države članice davčnemu zavezancu dovolijo izdajo poenostavljenega računa:

(a) kadar znesek na računu ni višji od 100 EUR ali njegove protivrednosti v nacionalni valuti;

(b) izdani račun je dokument ali sporočilo, ki se upošteva kot račun v skladu s členom 219.

2. Države članice davčnemu zavezancu ne dovolijo izdaje poenostavljenega računa, kadar morajo biti računi izdani v skladu s točkama 2 in 3 člena 220(1) ali kadar obdavčljivo dobavo blaga ali storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je treba plačati DDV, ali pa njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a, in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.“;

15. členi 221, 222, 223, 224 in 225 se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 221

1. Države članice lahko davčnim zavezancem naložijo obveznost, da izdajajo račun v skladu s podrobnostmi v skladu s členom 226 ali 226b za dobavljeno blago ali opravljene storitve, ki v členu 220(1) niso navedene.

2. Države članice lahko davčnim zavezancem, ki imajo na njihovem ozemlju sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravljena dobava, naložijo obveznost, da za opravljene storitve, ki so oproščene v skladu s točkami (a) do (g) člena 135(1) in so jih ti davčni zavezanci opravili na njihovem ozemlju ali zunaj Skupnosti, izdajo račun v skladu s podrobnostmi iz člena 226 ali 226b.

3. Države članice lahko davčne zavezance oprostijo obveznosti iz člena 220(1) ali člena 220a, da izdajo račun za blago, ki ga dobavijo, ali za storitve, ki jih opravijo na njihovem ozemlju in so oproščene, bodisi s pravico do odbitka DDV, plačanega v predhodni fazi, bodisi brez te pravice, v skladu s členi 110 in 111, 125(1), 127, 128(1), 132, točkami (h) do (l) člena 135(1), členi 136, 371, 375, 376 in 377, 378(2), 379(2) in 380 do 390b.

Člen 222

Za blago, dobavljeno v skladu s pogoji iz člena 138, ali opravljene storitve, za katere DDV plača prejemnik v skladu s členom 196, se račun izda najpozneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

Za druge dobave blaga ali opravljanje storitev lahko države članice davčnim zavezancem naložijo roke za izdajo računov.

Člen 223

Države članice davčnemu zavezancu dovolijo, da izda skupne račune, na katerih je podrobno navedenih več ločenih dobav blaga ali opravljenih storitev, če obveznost obračuna DDV za dobavljeno blago ali opravljene storitve, navedene v skupnem računu, nastane v istem koledarskem mesecu.

Države članice lahko brez poseganja v člen 222 dovolijo izdajo skupnih računov za dobavljeno blago ali opravljene storitve, za katere nastane obveznost obračuna DDV v obdobju, daljšem od enega koledarskega meseca.

Člen 224

Račune lahko sestavi prejemnik v zvezi z njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev, ki mu jo je davčni zavezanec dobavil, ali za storitve, ki mu jih je davčni zavezanec opravil, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in pod pogojem, da obstaja postopek za sprejem vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Države članice lahko zahtevajo, da se taki računi izdajajo v imenu in za račun davčnega zavezanca.

Člen 225

Države članice lahko naložijo posebne pogoje za davčne zavezance, če ima tretja oseba ali prejemnik, ki izdaja račune, sedež v državi, s katero ni sklenjenega nobenega pravnega instrumenta o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je predpisano v Direktivi 2010/24/EU (*) in Uredbi (ES) št. 1798/2003 (**).

(*) Direktiva Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL L 84, 31.3.2010, str. 1).

(**) Uredba Sveta (ES) št. 1798/2003 z dne 7. oktobra 2003 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost (UL L 264, 15.10.2003, str. 1).“;

16. člen 226 se spremeni, kot sledi:

(a) vstavi se naslednja točka:

„(7a) če nastane obveznost obračuna DDV ob prejemu plačila v skladu s členom 66(b) in pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna odbitnega davka, navedba ‚cash accounting‘“;

(b) vstavi se naslednja točka:

„(10a) če prejemnik izda račun namesto dobavitelja ali izvajalca, navedba ‚self-billing‘“;

(c) točka 11 se nadomesti z naslednjim:

„(11) v primeru oprostitve, sklicevanje na veljavno določbo te direktive ali na ustrezno nacionalno določbo ali na katerokoli drugo navedbo, da je dobava blaga ali opravljanje storitev oproščeno“;

(d) vstavi se naslednja točka:

„(11a) kadar je prejemnik dolžan plačati DDV, navedba ‚Reverse Charge‘“;

(e) točki 13 in 14 se nadomestita z naslednjima:

„(13) v primeru uporabe maržne ureditve za potovalne agencije, navedba ‚Margin scheme - Travel agents‘“;

(14) v primeru uporabe ene od posebnih ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine, navedba ‚Margin scheme - Second-hand goods‘, ‚Margin scheme - works of art‘ oziroma ‚Margin scheme - collector's items and antiques‘“;

17. vstavita se naslednja člena:

„Člen 226a

Kadar izda račun davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je treba plačati davek, ali pa njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a, in ki opravi dobavo blaga ali storitev prejemniku, ki je dolžan plačati DDV, lahko davčni zavezanec izpusti podrobnosti iz točk 8, 9 in 10 člena 226 in namesto tega navede davčno osnovo tega blaga ali storitev z navedbo količine in vrste dobavljenega blaga oziroma obsega in vrste opravljenih storitev.

Člen 226b

Glede poenostavljenih računov, izdanih v skladu s členom 220a ter členom 221(1) in (2), države članice zahtevajo najmanj naslednje podatke:

- (a) datum izdaje računa;
- (b) identifikacija davčnega zavezanca, ki dobavi blago ali opravi storitev;
- (c) identifikacijo vrste dobavljenega blaga ali vrste opravljenih storitev;
- (d) znesek DDV, ki se plača, ali informacije, ki so potrebne za njegov izračun;
- (e) če je izdani račun dokument ali sporočilo, ki se upošteva kot račun v skladu s členom 219, jasna in nedvoumna navedba tega prvotnega računa in konkretne podrobnosti, ki so spremenjene.

Države članice na računih poleg podatkov iz členov 226, 227 in 230 ne smejo zahtevati drugih podatkov.“;

18. člen 228 se črta;

19. člen 230 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 230

Zneski, izkazani na računih, so lahko izraženi v kateri koli valuti pod pogojem, da je znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, izražen v nacionalni valuti države članice, z uporabo menjalnega mehanizma, ki je določen v členu 91.“;

20. člen 231 se črta;

21. naslov oddelka 5 poglavja 3 naslova XI se nadomesti z naslednjim:

„**Papirni in elektronski računi**“;

22. člena 232 in 233 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 232

Prejemnik računa se mora strinjati z uporabo elektronskega računa.

Člen 233

1. Pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, v papirni ali elektronski obliki, se zagotovijo od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa.

Vsak davčni zavezanec določi način za zagotovitev pristnosti izvora, celovitosti vsebine in čitljivosti računa. To se lahko doseže s postopki za nadzor poslovanja, ki ustvarijo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljenimi storitvami.

„Pristnost izvora“ pomeni zagotovitev identitete dobavitelja ali izdajatelja računa.

„Celovitost vsebine“ pomeni, da vsebina, ki je zahtevana v skladu s to direktivo, ni bila spremenjena.

2. Poleg postopkov za nadzor poslovanja iz odstavka 1 tega člena sta v nadaljevanju navedena primera tehnologij, ki zagotavljata pristnost izvora in celovitost vsebine elektronskega računa:

(a) z naprednim elektronskim podpisom v smislu točke 2 člena 2 Direktive 1999/93/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 1999 o okviru Skupnosti za elektronski podpis, ki je bil narejen z napravo za varno podpisovanje in temelji na kvalificiranem potrdilu, ustrezno v smislu točk 6 in 10 člena 2 Direktive 1999/93/ES (*).

(b) z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI), kot je opredeljena v členu 2 Priloge 1 k Priporočilu Komisije 94/820/ES z dne 19. oktobra 1994 o pravnih vidikih izmenjave elektronskih podatkov (**), če sporazum, ki se nanaša na izmenjavo, predvideva uporabo postopkov, ki zagotavljajo pristnost izvora in celovitost podatkov.

(*) UL L 13. 19.1.2000, str. 12.

(**) UL L 338, 28.12.1994, str. 98.“;

23. člen 234 se črta;

24. členi 235, 236 in 237 se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 235

Države članice lahko določijo posebne pogoje za elektronske račune, izdane za blago, dobavljeno na njihovo ozemlje, ali za storitve, opravljene na njihovem ozemlju, iz države, s katero ni nobenega pravnega instrumenta o vzajemni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je določeno v Direktivi 2010/24/EU in Uredbi (ES) št. 1798/2003.

Člen 236

Kjer se istemu prejemniku pošlje ali da na razpolago sveženj z več elektronskimi računi, se lahko podatki, ki so skupni na posameznih računih, navedejo samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

Člen 237

Komisija najpozneje do 31. decembra 2016 in na podlagi neodvisne ekonomske raziskave Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o splošni oceni vpliva pravil o izdajanju računov, ki veljajo 1. januarja 2013, zlasti na obseg dejanskega zmanjšanja upravnih obremenitev za podjetja, po potrebi z ustreznim predlogom za spremembo zadevnih pravil.“

25. člen 238 se spremeni, kot sledi:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice lahko po posvetovanju z odborom za DDV in pod pogoji, ki jih lahko predpišejo, določijo, da se v naslednjih primerih na računih za dobavljeno blago ali za storitve navedejo samo podatki iz člena 226b:

(a) kadar znesek računa presega 100 EUR, vendar ni višji od 400 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti;

(b) kadar je zaradi poslovne ali upravne prakse v zadevnem poslovnem sektorju ali tehničnih pogojev izdajanja računov izredno težko izpolnjevati vse obveznosti iz člena 226 ali 230.“

(b) odstavek 2 se črta;

(c) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Poenostavljena ureditev iz odstavka 1 tega člena se ne uporablja, kadar se zahteva, da so računi izdani v skladu s točkama 2 in 3 člena 220 ali kadar obdavčljivo dobavo blaga ali storitev opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je treba plačati DDV, ali pa njegova poslovna enota v tej državi članici

ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a, in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, za katero je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.“

26. člen 243 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 243

1. Vsak davčni zavezanec vodi evidenco blaga, ki ga je odposlal ali odpeljal ali ki je bilo odposlano ali odpeljana za njegov račun iz ozemlja države članice odhoda, vendar znotraj Skupnosti, za namene transakcij v obliki cenitev navedenega blaga ali del na tem blagu ali njegove začasne uporabe iz točk (f), (g) in (h) člena 17(2).

2. Vsak davčni zavezanec vodi dovolj podrobno knjigovodstvo, da omogoča identifikacijo blaga, ki mu ga odpošlje iz druge države članice davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v tej drugi državi članici, ali druga oseba za njegov račun, v zvezi s katerim je bila opravljena storitev v obliki cenitev navedenega blaga ali del na navedenem blagu.“

27. člen 246 se črta;

28. v členu 247 se odstavka 2 in 3 nadomestita z naslednjim:

„2. Da se zagotovi izpolnitev zahtev iz člena 233, lahko država članica iz odstavka 1 tega člena zahteva, da se računi hranijo v izvorni obliki, papirni ali elektronski, v kateri so bili poslani ali dani na razpolago. Država članica lahko tudi zahteva, da se v primeru računov, ki se hranijo z elektronskimi sredstvi, prav tako z elektronskimi sredstvi shranijo tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine, kakor je določeno v členu 233.

3. Država članica iz odstavka 1 tega člena lahko določi posebne pogoje, ki prepovedujejo ali omejujejo shranjevanje računov v državi, s katero ni sklenjenega nobenega pravnega instrumenta o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je določeno v Direktivi 2010/24/EU in Uredbi (ES) št. 1798/2003, ali o pravici dostopa na elektronski način, prenosa in uporabe iz člena 249.“

29. v oddelku 3 poglavja 4 naslova XI se vstavi naslednji člen:

„Člen 248a

Države članice zaradi nadzora in v zvezi z računi za dobave blaga ali storitev opravljene na njihovem ozemlju in računi, ki jih prejmejo davčni zavezanci s sedežem na njihovem ozemlju, za določene davčne zavezance ali določene primere lahko zahtevajo prevod v svoje uradne jezike. Vendar države članice ne smejo predpisati splošne zahteve po prevodu računov.“

30. člen 249 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 249

Kadar davčni zavezanec račune, ki jih izda ali prejme, shrani z elektronskimi sredstvi, ki zagotavljajo on-line dostop do zadevnih podatkov, imajo pristojni organi države članice, v kateri ima sedež, in pristojni organi druge države članice, kadar je treba DDV plačati v tej drugi državi članici, zaradi nadzora pravico do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov.“;

31. v členu 272(1) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice davčnih zavezancev iz točke (b) prvega pododstavka ne smejo oprostiti obveznosti izdajanja računov iz oddelkov 3 do 6 poglavja 3 in oddelka 3 poglavja 4.“.

Člen 2

Prenos

1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo najpozneje do 31. decembra 2012. Države članice nemudoma pošljejo Komisiji besedila teh predpisov.

Navedene predpise uporabljajo od 1. januarja 2013.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Države članice določijo način sklicevanja.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedila temeljnih predpisov nacionalnega prava, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 13. julija 2010

Za Svet
Predsednik
D. REYNDEERS